

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/2/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212200488
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1212200488.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: E. J. I., I..W..V.., so sídlom Ú. X, XXX XX D., IČO: XX XXX XXX, zastúpený advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Údernicka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: I. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. X, XXX XX D., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: U. na V. V. I. H., so sídlom C. XX, XXX XX N., IČO: XX XXX XXX, zastúpený advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 591,06 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13.09.2012, č. k. 10C 104/2012-64, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka m e n í tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva.

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 19,12 eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie, navrhovateľovi vrátil krátenú časť súdneho poplatku v sume 28,37 eur cestou Daňového úradu Bratislava, odporcovi náhradu trov konania nepriznal a zároveň uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 109,94 eur, na účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Svoje rozhodnutie po právnej stránke súd prvého stupňa odôvodnil, ust. § 96 ods. 1, ods. 2, ods. 3 O.s.p., ust. § 11 ods. 3, ods. 4, ods. 6 zák. č. 71/1992 Zb. a ust. § 146 ods. 2 O.s.p. a po vecnej stránke tým, že písomným podaním zo dňa 31.08.2012 vzal navrhovateľ návrh späť v celom rozsahu, keď súhlas odporcu a vedľajšieho účastníka so späťvzatím návrhu nebol potrebný a preto konanie zastavil. Zároveň súd prvého stupňa vrátil navrhovateľovi súdny poplatok vo výške 28,37 eur, krátený o 6,63 eur prostredníctvom príslušného Daňového úradu. Vo vzťahu k náhrade trov konania uviedol, že právna úprava civilného procesu nevyklučuje, aby sa aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nemohla dať zastúpiť zástupcom. V zmysle Občianskeho súdneho poriadku má v konaní vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník a v danom prípade navrhovateľ procesne zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, pričom právny zástupca vedľajšieho účastníka preukázateľne vykonal dva kvalifikované úkony právnej služby a to prijatie a prevzatie zastúpenia a písomné podanie na súd vo veci samej zo dňa 23.07.2012. Vzhľadom na uvedené preto súd prvého stupňa o náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. prvá veta, keď ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Navrhovateľ zavinil zastavenie konania, a preto ho súd prvého stupňa zaviazal zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania v sume 109,94 eur za dva úkony právnej pomoci, ktoré si v písomnom podaní zo dňa 23.07.2012 vedľajší účastník uplatnil, a to prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie na súd, t.j. 2 x 38,18 eur plus 2 x 7,63 eur režijný paušál a 20 % DPH, t.j. náhrada trov konania v celkovej výške 109,94 eur.

Proti tomuto uzneseniu podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie navrhovateľ, a to v časti, ktorou súd prvého stupňa zaviazal navrhovateľa na úhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, a to z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Podotkol, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník tak musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podotkol, že podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, pričom združenia na ochranu spotrebiteľa majú podľa ust. § 25 zák. č. 250/2007 Z. z. pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Poukázal na dôvodovú správu k zák. č. 384/2008 Z. z., keď cieľom novelizácie O.s.p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Konštatoval, že má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Je tak zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Paušálny vstup vedľajšieho účastníka zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Trovy konania vedľajšieho účastníka tak nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 O.s.p. Je toho názoru, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a ods. 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. V závere podaného odvolania uviedol, že vedľajší účastník v konaní odporcu nezastupuje, a preto nie je dôvodné poukázať na ust. § 137 O.s.p. a na ustanovenia Charty základných práv Európskej únie ako aj rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, keď tieto priznávajú náhradu hotových výdavkov právnickej osobe, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Nie je podľa navrhovateľa vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby a preto považuje navrhovateľ právne zastúpenie vedľajšieho účastníka za nadbytočné, účelové a nehospodárne. Navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si navrhovateľ uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 19,12 eur s DPH pozostávajúce z jednej polovice úkonu právnej služby vo výške 9,96 eur s DPH a režižného paušálu k právnomu úkonu vo výške 9,16 eur s DPH.

Vedľajší účastník na strane odporcu v písomnom vyjadrení prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že aplikácia ust. § 150 ods. 1 O.s.p. je nenáležitá, keď pre posúdenie možnosti aplikácie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. je podstatné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku. Správanie sa navrhovateľa v spore, ale najmä okolnosti, za ktorých navrhovateľ uplatnil premlčanú pohľadávku, nedávajú predpoklad pre aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Poukázal na čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého „členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali adekvátne a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov“. Vedľajší účastník môže preukázať, že v množstve súdnych sporov pôsobil už jeho vstup do konania pre navrhovateľa odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoj návrh na začatie konania späť a konanie žiadal zastaviť. Navrhovateľ po tom, čo mu je doručené oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, prípadne po tom, čo vstup vedľajšieho účastníka do konania zistí iným spôsobom, plošne berie žaloby späť. Podotkol, že vie preukázať prípady, kde tento konkrétny navrhovateľ vzal späť návrh na začatie konania späť po vyhlásení rozsudku, v ktorom bol úspešný, dokonca paradoxne aj po tom, čo platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť. Ukazuje sa, že samotný vstup do konania vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa je dostatočne účinným prostriedkom zabrániť dodávateľom porušovať

spotrebiteľské práva. Nesúhlasí s tvrdením navrhovateľa, že podľa registrácie na Ministerstve vnútra má vedľajší účastník vo svojich radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, keď podľa vedľajšieho účastníka je skutočnosť taká, že iba jediná členka združenia má právnické vzdelanie, avšak právnu prax nevykonáva. Vo vyjadrení k odvolaniu ďalej vedľajší účastník na strane odporcu poukázal, že Ministerstvo hospodárstva SR schválilo a poukázalo vedľajšiemu účastníkovi finančnú podporu vo výške 4.000,- eur, keď takýto finančný príspevok pri objeme činnosti vykonávanej vedľajším účastníkom nepokrýva ani len poštovné výdavky, a preto nie je dôležitý argument navrhovateľa, že vedľajší účastník má trovy advokáta hradiť z vlastných prostriedkov. S poukazom na č. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čl. 38, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uviedol, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie a v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka svedčí aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., keď trovy konania sú aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Poukázal na dôvodovú správu k zák. č. 332/2011 Z. z., z ktorej obsahu zdôraznil, že navrhovaná právna úprava bude dopadať aj na ďalšie právnické osoby, ktoré sú v súlade s právnymi aktmi Európskej únie aktívne legitimované na kolektívnu ochranu zákonom chránených záujmov, napríklad aj vo sfére kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa. V podanom odvolaní poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 22.12.2010 vo veci DEB proti Spolková republika Nemecko C-279/09, podľa ktorého zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom. Podľa jeho názoru sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú právo v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov. Občianske združenia na ochranu spotrebiteľov si v prevažnej miere zakladajú samotní občania poškodení nekalými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami v predbežne formulovaných štandardných zmluvách dodávateľov a často pri nedostatku organizačného a finančného zabezpečenia chránia práva nemajetných spotrebiteľov, ktorí rezignujú na obranu svojich práv, pretože nemajú dostatok prostriedkov na advokáta a tým na rovnocenný priebeh súdnych konaní. S poukazom na ust. § 93 ods. 4 O.s.p. a ust. § 18 O.s.p. má za to, že ak teda platí, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a má platiť aj „rovnosť účastníkov“ ako jeden zo základných princípov súdneho konania, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastupovania za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého vedľajší účastník v konaní podporoval. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, keď podľa citovaného článku každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR, na ktoré sa odvolal (napr. nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/03). Zároveň podotkol, že trovy právneho zastúpenia treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy a samotná skutočnosť, že vedľajší účastník má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je sporná. V závere vyjadrenia poukázal na najnovšiu judikatúru krajských súdov, ktorá vychádza zo správnej a náležitej aplikácie vnútroštátnych noriem, ale aj právnych aktov Únie a judikatúry NS SR, ÚS SR, SD EÚ a ESLP (napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, rozhodnutia Krajského súdu v Nitre či rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a i.). Navrhuje, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil. Vedľajší účastník si zároveň uplatnil náhradu trov odvolacieho konania za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 19,09 eur spolu s režijným paušálom vo výške 7,63 eur a 20 % DPH vo výške 5,34 eur, teda celkovo trovy odvolacieho konania vo výške 32,06 eur.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Toto ustanovenie dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného

predpisu, za ktorý sa na základe poznámky 10a považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Právo spotrebiteľov združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeníach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov, vyplýva z § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Takto založené združenie sa môže na súde podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania, aby odstránil protiprávny stav, rovnako ako sám spotrebiteľ. Práva spotrebiteľov teda môže združenie chrániť tým, že sám podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže podľa § 26 ods. 5 O.s.p. zastupovať účastníka na základe plnomocenstva, alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník podľa § 93 ods. 2 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z čoho možno vyvodiť, že aj vedľajší účastník, rovnako ako hlavný účastník konania, má právo na právnu pomoc pred súdmi (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a teda má právo i na náhradu trov právneho zastúpenia (§ 137 ods. 1 O.s.p.). Vedľajšiemu účastníkovi rovnako môže súd priznať náhradu trov právneho zastúpenia len vtedy, ak boli vynaložené v súvislosti s daným konaním a účelne.

Náhradu trov konania v prípade, ak dôjde k zastaveniu konania, upravuje § 146 ods. 1 písm. c) a § 146 ods. 2 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku nemá žiaden z účastníkov, ak konanie bolo zastavené. Pokiaľ však niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené, postupuje sa podľa ustanovenia § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p., ktorá predpokladá zodpovednosť za zavinenie toho účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Preto, ak navrhovateľ vezme návrh späť v zásade platí, že zastavenie konania zavinil a je preto povinný hradiť trovy konania odporcovi. Z tejto zásady je ustanovená výnimka ustanovením § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p. v zmysle ktorej, ak dôvodne podaný návrh bol vzatý späť pre správanie odporcu je povinný hradiť trovy konania odporca. Dôvodnosť podania návrhu sa i v tomto prípade posudzuje procesne, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku správania sa odporcu k nároku navrhovateľa.

Predmetným návrhom sa navrhovateľ domáhal zaplata 591,06 eur s príslušenstvom, pričom písomným podaním zo dňa 31.08.2012 vzal navrhovateľ návrh na začatie konania späť v celom rozsahu, nakoľko bola proti jeho pohľadávke vznesená námietka premičania vedľajším účastníkom na strane odporcu. Súd prvého stupňa tento úkon navrhovateľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania vyhodnotil z hľadiska ustanovenia § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. a dospel podľa odvolacieho súdu k správne mu záveru, že zavinil zastavenie konania a je preto povinný nahradiť jeho trovy. V danom prípade bolo potom potrebné skúmať, či trovy právneho zastúpenia boli vynaložené účelne, resp. či vôbec boli vynaložené. Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník si uplatnil trovy konania, ktoré pozostávali z odmeny za prevzatie a prípravu zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom a písomné podanie na súd spolu s režijným paušálom a DPH vo výške 20 %, v celkovej výške 109,94 eur.

Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc je možné vyvodiť z článku 47 Ústavy Slovenskej republiky a v podstate znamená, že trovy právneho zastúpenia treba možno považovať za účelne vynaložené trovy. Každý má právo na to, aby bol zastúpený advokátom. Trovy potrebné na účelne uplatňovanie alebo obranu práva sa nemôžu posudzovať ako celok a aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože mal plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne. To platí ako na trovy, ktoré boli označené ako nevyhnutné, i pre trovy právnej pomoci. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia však nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností a to platí aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej.

Zároveň je nutné poukázať na skutočnosť, že cieľom Združenia je kolektívna ochrana spotrebiteľa, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj zastupovanie spotrebiteľa v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka, čo znamená, že samotné Združenie bolo vytvorené za účelom ochrany spotrebiteľa, pričom samotné ustanovenie stanov Združenia (§ 9) konštatuje, že výdavkami Združenia sú výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na správu združenia. Z uvedeného teda vyplýva, že samotné združenie je spôsobilé a schopné chrániť záujmy spotrebiteľa, pričom odvolací súd uznáva argumentáciu vedľajšieho účastníka vo vyjadrení v tom, že má právo zvoliť si pri účasti v konaní právneho zástupcu, avšak odvolací súd takto vynaložené finančné prostriedky nepovažuje za účelne bránenie práva samotného účastníka v konaní.

Podľa názoru odvolacieho súdu, vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu, v danej veci podľa zák. č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 78/03, v ktorom tento súd konštatoval, že nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené, a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporoch spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Zákonné ustanovenie § 150 O.s.p. umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa účastníkovi, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Aplikácia ust. § 150 ods. 1 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospel k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Vyjadruje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok (a všeobecnej zásady ohľadne náhrady trov konania, vyjadrenej v § 142 ods. 1 O.s.p.). Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, pričom výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, sociálne, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. V prípade tohto zákonného ustanovenia ide predovšetkým o to, aby sa rozhodnutie o náhrade trov nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi a neodporovalo dobrým mravom. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky: musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je ponechaný na súdnej praxi a je potom vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania.

Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci boli jednoznačne splnené obe podmienky, t. j. dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti posudzovanej veci v zmysle vyššie uvedeného výkladu zákonného ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p.

Odvolací súd má za to, že trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. vedľajší účastník neposkytol odporcovi žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozhodol podľa ust. § 220 O.s.p. a uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný a uplatnil si právo na náhradu trov konania, by odvolací súd mal navrhovateľovi priznať odmenu za jeden úkon právnej služby - odvolanie á 19,09 eur plus DPH (1 úkonu právnej služby za podané odvolanie) a režijný paušál vo výške 7,63

plus DPH, t.j. trovy odvolacieho konania v celkovej výške 32,07 eur, avšak vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ si trovy odvolacieho konania vyčíslil len vo výške 19,12 eur s DPH, odvolací súd tak priznal navrhovateľovi trovy odvolacieho konania len v ním vyčíslenej výške.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.